

[Gunnar Fog-Petersen.]

Men jeg vil gerne se den Minister, som Gang paa Gang lægger Sag an, Gang paa Gang taber Sagen, og som kommer igen; ham vilde jeg gerne se. Jeg har aldrig set ham endnu, for jeg tænker, at han meget hurtigt vilde stikke Halen mellem Benene, hvis han forsøgte noget saadant, og saa vilde Pressen dog have alt for let Slag paa ham.

Bestemmelserne i § 129 a, Stk. 1 og Stk. 2, er jeg i Almindelighed betænkelig ved, da jeg ikke tror, at de indeholder noget som helst af Værdi, og da jeg kunde frygte Misbrug, hvis der skete et Omslag i Stemningen her i Landet. Vel kan man sige, at det er Domstolene, der afgør dette, men et varigt Modsætningsforhold imellem de tre store Magtgrupper, som findes efter vor Forfatning, den lovgivende, den udøvende og dømmende Magt, er ikke muligt. I det lange Løb er det Regeringen i Landet, der er Herren, og „som Herren er, saa følge ham hans Svende“; derfor vil Domstolenes Praksis altid i det lange Løb paavirkes af Regeringens Holdning og Stemning, det kan næppe undgaas. Men nu har vi som Begrundelse for Bagvaskelsesparagraffen, der staar længere henne i Lovforslaget, hørt af den højtærede Justitsminister, at den kunde ikke bruges, som den var nu, den kunde ikke praktiseres af Domstolene, fordi det var umuligt at godtgøre, at en Mand havde handlet imod bedre Vidende. Akkurat lige saa umuligt som det er at godtgøre, at en Mand har handlet imod bedre Vidende, lige saa umuligt er det imidlertid at godtgøre, at det er en bevidst Løgn, han har fremsat. „Bevidst Løgn“ og „mod bedre Vidende“, det er Hip som Hap, der er ingen som helst Forskel paa disse Ting. Men dertil kommer — og det er de eneste Bestemmelser i Loven, som jeg synes har en Tendens i Retning af det, som blev nævnt før —, at hvis der skal skelnes og skønnes over, hvad der er Sandhed i et Referat, saa kan man komme ud i noget, som er ganske bundløst, for Sandhedens og Løgnens Væsen er vel hinanden modsatte, men som Væsen betragtet i saare mange Tilfælde ikke til at skelne fra hinanden ved skarp Erkendelse. Derfor kan en saadan Bestemmelse misbruges. Ingen Presse vil sige, at den bliver generet af en Bestemmelse om, at man ikke maa give

bevidst løgnagtige Referater; et Referat, som bevidst gavner en Mand, fordi man tillægger ham en hel Mængde fornuftige Ytringer, som han ikke har sagt, er det naturligvis ikke Mening at ramme efter Bestemmelsen, og derfor er det jo nærmest en teoretisk Indvending. Mening er, hvis det kan skade, og der staar ogsaa i § 129 a, Stk. 2, „naar dette er egnet til at skade Regeringen“. Her vilde jeg nu foretrække, at man havde sagt „egnet til at skade den danske Stats almene Interesser“ eller noget saadant, for det kan jo være en berettiget Hensigt at have at ville skade en Regering. Hvis man nemlig anser Regeringen for skadelig i sig selv, kan det være berettiget for en Opposition at ville skade den — naturligvis dog ikke ved usandfærdigt at tillægge den Handlinger, som den ikke har udført. Men det er altsaa der, at Usikkerheden i det hele taget kommer ind.

Jeg kan anbefale Ændringen i 15de Kapitel og ligeledes Ændringerne i §§ 222 og 234 under 24de Kapitel. Det er sagt her, at man griber ind i den litterære Ytringsfrihed, i den kunstneriske Frihed i det hele taget, ved denne Bestemmelse. Det tror jeg nu ikke paa. Den Bestemmelse, vi har i Forvejen, gaar ud paa, at det er strafbart at indføre, udbrede, fremsende o. s. v. utugtige Skrifter, Billeder eller Genstande, og nu siges det, at det skal være strafbart at gøre dette, selv om de ikke er egentligt utugtige, men udelukkende maa antages at have til Hensigt at spekulere i Sanselighed. Jeg ved ikke, om det er muligt at skabe en ny Domstolspraksis paa Grundlag af denne Forskel mellem det bestaaende og det nu foreslaaede. Hvis det er muligt, har jeg ikke noget imod denne Udvidelse, idet jeg læser Bestemmelsen saaledes, at den udelukker alt, hvad der hedder Kunstværker eller blot smager af Fugl i den Retning, af satiriske Vittigheder, alt, hvad der har blot Antydning af litterært Præg. Alt, hvad der kan tænkes at indeholde en Værdi af en eller anden Art, selv om den er sanselig, kan ikke falde ind derunder, men kun det, som driver Spekulation i Sanseligheden, og det vil vist i Praksis hovedsagelig sige dette — saa vidt jeg kender til det og har forstaaet det —, at man ved Overskrifter og Reklame søger at sælge Blade og Bøger, givende dem Ud-